

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 609/2022
12.07.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Невенке Важић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Драгана Роловића, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Драгана Роловића - адвоката Бошка Журића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 13 К бр. 33/19 од 15.10.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 29/22 од 28.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 12.07.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Драгана Роловића - адвоката Бошка Журића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 13 К бр. 33/19 од 15.10.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 29/22 од 28.02.2022. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 13 К бр. 33/19 од 15.10.2021. године окривљени Драган Роловић, оглашен је кривим због извршења кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ, за које му је претходно утврђена казна затвора у трајању од 5 година и због извршења кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ, за које му је претходно утврђена казна затвора у трајању од једне године, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 5 година и 6 месеци у коју му је урачунато и време проведено у притвору од 25.09.2018. године, као и време трајања мере забрана напуштања стана од 08.01.2020. године до 08.01.2021. године, као и на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, у складу са одредбом члана 348. став 1. у вези члана 50. КЗ. Уколико окривљени наведену новчану казну не плати у остављеном року, суд ће исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Према окривљеном је изречена и мера

безбедности одузимања предмета и одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 29/22 од 28.02.2022. године, усвојена је жалба браниоца окривљеног Драгана Роловића - адвоката Бошка Журића и пресуда Вишег суда у Београду 13 К бр. 33/19 од 15.10.2021. године, преиначена само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд окривљеном због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ за које је оглашен кривим првостепеном пресудом утврдио казну затвора у трајању од 4 године и задржао као правилно утврђену казну затвора у трајању од једне године, која му је утврђена првостепеном пресудом због извршења кривичног дела из члана 348. став 1. КЗ, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 године и 6 месеци у коју му је урачунато и време проведено у притвору од 25.09.2019. године, као и време трајања мере забрана напуштања стана од 08.01.2020. године до 08.01.2021. године, док су у преосталом делу жалба браниоца окривљеног и жалба Вишег јавног тужиоца у Београду одбијене као неосноване и првостепена пресуда, у непреиначном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Драгана Роловића - адвокат Бошко Журић због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 4) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног Драгана Роловића ослободити одговорности за кривично дело убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ или исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, или укине у целости само другостепену пресуду и предмет врати на поновно одлучивање другостепеном суду пред потпуно измењеним већем, као и да одреди да се извршење правноснажне пресуде Вишег суда у Београду одложи, односно прекине сходно члану 488. став 3. ЗКП.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Драгана Роловића - адвоката Бошка Журића Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене изнетих навода у захтеву нашао да је:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Драгана Роловића - адвоката Бошка Журића неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног Драгана Роловића - адвокат Бошко Журић у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је побијана пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 29/22 од 28.02.2022. године донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, обзиром да су веће Апелационог суда у

Београду које је донело означену пресуду чиниле судије које су морале бити изузете, због постојања околности које су изазвале сумњу у њихову непристрасност.

Наиме, пресуда Апелационог суда у Београду која се овим захтевом за заштиту законитости побија донета је у већу које су чиниле судије Драгољуб Албијанић, као председник већа, Драган Милошевић и Бојана Пауновић, као чланови већа, а из списка предмета произилази да је судија Драгољуб Албијанић био члан већа Апелационог суда у Београду које је донело решење Кж2 20/20 од 08.01.2020. године, којим је мера притвора према окривљеном замењена мером забране напуштања стана уз примену електронског надзора. У означеном решењу веће Апелационог суда у Београду је навело, како је према стању у списма предмета утврдило да је окривљени Драган Роловић оправдано сумњив да је извршио кривично дело убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ и кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ на начин описан у оптужном акту, да је окривљени раније осуђиван због истоврсног кривичног дела, као и да је предметно кривично дело извршио у року провере по претходној осуди. По ставу одбране, наводи решења „да је предметно кривично дело извршио у року провере по претходној осуди“, несумњивим закључује да се веће Апелационог суда Београду које је донело ово решење јасно определило у погледу кривице окривљеног, на начин да сматрају да је окривљени извршио кривично дело за које је оптужен. По ставу одбране, услед оваквог става већа Апелационог суда у Београду које је донело напред поменуто решење евидентно је да је и код судије Драгољуба Албијанића, који је био члан тог већа, постојао јасно изражен став у погледу кривице окривљеног Драгана Роловића у односу на кривична дела за која је био оптужен, те да је услед тога самим тим логично да је такво уверење постојало код судије Драгољуба Албијанића и у тренутку када је као председник већа Апелационог суда у Београду одлучивао о жалби браниоца окривљеног на пресуду Вишег суда у Београду К бр. 33/19 од 15.10.2021. године (које се овим захтевом за заштиту законитости побијају).

Даље се наводи да је судија Бојана Пауновић била председник већа Апелационог суда у Београду које је донело решење Кж2 302/2019 од 11.02.2019. године, којим је одбијена као неоснована жалба браниоца окривљеног Драгана Роловића изјављена против решења Вишег суда у Београду, којим је према окривљеном био продужен притвор. Образлажући своју одлуку, веће Апелационог суда у Београду којим је председавала судија Бојана Пауновић је навело, како је према стању у списима предмета утврдило да је окривљени Драган Роловић оправдано сумњив да је извршио кривично дело убиство у покушају из члана 113. КЗ у вези члана 30. КЗ и кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ, при том детаљно анализиравши и описујући радњу извршења кривичног дела убиство у покушају које је окривљеном стављено на терет. Даље се наводи да у случају када је судија током поступка доносио одлуке и пре учешћа у доношењу пресуде у истом предмету, укључујући одлуке везане за притвор, постоји оправдана бојазан да тај судија, односно те судије нису непристрасне, а степен њихове непристрасности се цени у складу са обимом и природом раније донетих одлука.

Изнети наводи се не могу прихватити као основани из следећих разлога:

Неспорна је чињеница да је у образложењу решења Апелационог суда у Београду Кж2 20/20 од 08.01.2020. године, у чијем доношењу су учествовали судија Татјана Вуковић, као председник већа и судије Здравка Ђурђевић и Драгољуб Албијанић, као чланови већа, који су одлучивали о жалби на решење о продужењу притвора констатовано „из списка предмета и побијаног решења произилази постојање оправдане сумње да је окривљени извршио кривично дело убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ и кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ на начин описан у оптужном акту, да је окривљени раније осуђиван због истоврсног кривичног дела, као и да је предметно кривично дело извршио у року провере по претходној осуди, те постоје околности да ће окривљени, уколико се нађе на слободи, у кратком временском периоду поновити кривично дело, што представља законски разлог из члана 211. став 1. тачка 3) ЗКП“.

Такође, неспорна је и чињеница да је у образложењу решења Апелационог суда у Београду Кж2 302/2019, у чијем доношењу су учествовале судије Бојана Пауновић, као председник већа и судије Омер Хациомеровић и мр Сретко Јанковић, као чланови већа, који су одлучивали о жалби на решење о продужењу притвора, констатовано да „према стању у спису, окривљени Драган Роловић је оправдано сумњив да је извршио кривично дело убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. Кривичног законика и кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ....“

Међутим, ово само по себи не значи да су се наведене судије, у конкретном случају судија Драгољуб Албијанић и судија Бојана Пауновић, изјасниле са већим степеном јасноће у погледу кривице окривљеног.

Наиме, приликом претходних одлучивања о продужењу притвора, исти разлози су дати од стране суда и образложени као „основана сумња“, да би у решењу Апелационог суда у Београду Кж2 302/2019 од 11.02.2019. године без додатног изјашњавања или образложења исти разлози били означени као „оправдана сумња“. Дакле, поређењем образложења наведених одлука јасно је видљиво да приликом доношења одлуке у означеном решењу судије, (поред осталих и судија Бојана Пауновић, чије се изузеће у конкретном случају тражи), нису цениле нити образлагале нове чињенице у вези оправдане сумње да је окривљени извршио кривична дела, потребне за оптужење, већ су цењене околности у вези обележја кривичних дела, али без бављења доказним разлозима и без изјашњења у погледу кривице која би била изван границе испитивања основане сумње.

При томе, решењем Апелационог суда у Београду Кж2 20/22 од 08.01.2022. године, усвојена је жалба браниоца окривљеног и решење Вишег суда у Београду Кв бр. 4742/19 од 09.12.2019. године преиначено, окривљеном укинут притвор, у ставу један, а у ставу два изречена му је мера забране напуштања стана уз примену електронског надзора. И у овој ситуацији Апелациони суд у Београду, иако термилошки користи термин „оправдана сумња“, не наводи оцену доказа, нити су судије (поред осталих и судија Драгољуб Албијанић, чије се изузеће у конкретном случају тражи) изразиле висок степен јасноће у погледу кривице окривљеног и то у већој мери од онога што је то неопходно за доношење одлуке о притвору или мери

забране напуштања стана, већ су цењене околности у вези обележја кривичних дела без бављења доказним разлозима.

Сходно изнетом, може се констатовати да постоји само језичка разлика термина „оправдана сумња“ и „основана сумња“, али да су наведена решења у образложењу иста, и да у означеним решењима Апелационог суда у којима се користи термин „оправдана сумња“ нема оцене доказа, нити су судије чије се изузеће тражи изразиле висок степен јасноће у погледу кривице окривљеног и то у већој мери него што је то неопходно за доношење одлуке о притвору, из којих разлога су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Драгана Роловића - адвоката Бошка Журића, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, коју образлаже наводима да дело описано под тачком један изреке побијане првостепене пресуде (кривично дело тешко убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ) није кривично дело из разлога што се окривљени налазио у неотклоњивој стварној заблуди у погледу тога да оштећени у том нападу намерава да употреби пиштољ или не, односно јер је поступао у такозваној путативној нужној одбрани. У вези са изнетим, бранилац износи одбрану окривљеног, даје сопствену оцену налаза и мишљења вештака: судске медицине др Зорана Станковића; балистичара Милана Куњадића, психијатра др Бранка Мандића, као и осталих изведених доказа, пре свега исказа сведока АА и ББ, исказа самог оштећеног, те материјалних доказа у списима предмета. Наиме, по ставу одбране, критичном приликом окривљени се налазио у неотклоњивој стварној заблуди из члана 28. став 2. КЗ и то у погледу стварне околности да је оштећни у нападу на њега намеравао да својом десном руком извади и употреби оружје (пиштољ), а све имајући у виду чињеницу да је током ранијих сусрета окривљеног и оштећеног, оштећени често окривљеном ствљао до знања да код себе има пиштољ, а да окривљени критичном приликом нити је био дужан нити је могао да избегне заблуду око тога да ли је оштећени и у том тренутку код себе има пиштољ или нема.

На овај начин, иако се бранилац формално позива на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, исти на описани начин, у суштини оспорава чињенично стање утврђено у побијаним правноснажним пресудама, износећи сопствену оцену изведених доказа, сопствено

виђење одлучних чињеница које из доказа произилазе, супротно оцени, чињеничним утврђењима и закључцима суда изнетим у побијаним пресудама, те на својим чињеничним закључцима, износи сопствени став, да је суд побијаним пресудама учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**